

De weg naar het strand was slecht op het Griekse eiland. Slecht zoals alleen wegen naar stranden op Griekse eilanden slecht konden zijn. Alle doorgaande wegen waren de laatste jaren opgeknapt, maar de wegen naar de stranden waren immer in miserabele staat. De diepste gaten werden vanwege de verkeersrisico's nog weleens gevuld met keien, grind en klonten versteende aarde, maar de ondiepere ... daaraan begon men niet meer.

Over aanzienlijke afstanden leek de weg leeggeschraapt. Zoals een kind een rietstengel kan leegschrapen met de nagel van z'n pink. Finaal uitgesleten en leeggereden door gebruik; een half-pipe zonder skateboarders. In plaats daarvan reden er toeristen op huurbrommers. Langs de randen stond metershoog dood riet, dat ieder zicht op de omgeving ontnam. Een bobsleebaan leek het. Een bobsleebaan zonder ijs.

Twee mannen van middelbare leeftijd hadden die ochtend, samen op één brommer, over de nodige evenwichtskunst moeten beschikken om het strand te bereiken. Temeer omdat het tweetal in alles te groot was voor de staalblauwe, stokoude Honda, een type brommer dat zeer populair was bij Zuid-Europese verhuurbedrijven en hun klanten. De redenen laten zich raden: simpel te berijden en nauwelijks onderhoud nodig.

Terwijl de langste man zich met twee handen achter zijn rug had vastgehouden aan het kleine bagagerek achterop, had de andere de brommer in een gemiddeld tempo over de enige weg gestuurd die leidde naar het zuidelijke strand.

Inmiddels was het even na drieën in de middag. De zon scheen onafgebroken; het was heet. Windstil ook. Ondanks de drukte op het strand – alle zonnebedden en parasols waren verhuurd – heerste er een onwezenlijke rust. Op het strand bewoog niets, de gasten sliepen. Siësta op het zand. Alleen de zee rolde met kleine golven onophoudelijk het strand op, wat een aangename ruis veroorzaakte. Verder leek het beeld stilgezet met de pauzeknop van een afstandsbediening.

De twee mannen waren vrijwel direct na aankomst op het strand, ze hadden zich even op het zand gewaagd, in een strandtent gaan zitten. Hoewel ‘strandtent’ zelfs nog een te chic woord was voor de hut waar ze waren neergestreken. Geen stoel was er gelijk. De tafels leken ooit aangespoeld. De lampen waren verroest. Beide mannen waren de enige klanten. Achter de slordig getimmerde bar stond een ober met een vochtige theedoek glazen te drogen. In de hut was binnen buiten. En andersom. Overal lag zand. De beschadigde rieten kap reikte tot ongeveer de helft van het terras. Beide mannen zaten onder het riet, dat voldoende beschutting gaf tegen de zon.

De twee spraken op gedempte toon. Om de rust niet te verstoren, zo leek het. De een praatte met veel aplomb, ondanks het geringe volume. Weidse gebaren moesten zijn woorden kracht bijzetten. Hij schoof onrustig op de terrasstoel heen en weer. Voortdurend bewoog hij zijn rechterbeen. Zijn linkerbeen leek er niet bij te horen.

Om zijn metgezel te overtuigen van zijn betoog, boog hij zo nu en dan met zijn bovenlichaam voorover en tikte met zijn middelvinger op het vaalrode formica tafelblad, dat ooit dieproud moest zijn geweest. De hoeken van het tafelblad stonden als ezelsoren van een veelgelezen boek omhoog. Er puilde vervilt bordkarton uit.

Als de man het effect van z'n woorden wilde meten, leunde hij achterover. Zijn armen gekruist voor z'n borst, z'n vingers onder z'n oksels geklemd. De duimen eruit. De andere man, van wie

zo nu en dan een reactie verwacht werd, luisterde voornamelijk. Belangstellend en geroutineerd.

Uit de sfeer van intimiteit die tussen beiden heerste, sprak dat de mannen elkaar goed moesten kennen. Hun houding ademde een aangename vanzelfsprekendheid. Ze vertrouwden elkaar. Van spanning was geen sprake. De omgeving leek er niet toe te doen. Als de een maar kon verhalen en de ander maar kon luisteren. Zo ging het al tientallen jaren.

De drukke man was fors, om niet te zeggen dik, en lang; veel te groot voor de stoel waarop hij zat. Ook de man tegenover hem was lang, waardoor de tafel nog smaller leek. Ze waren ongeveer even oud.

De drukke man wees naar iets in de verte.

‘Het witte vlees is van mij, Erik. En het bruine van de anderen.’ Hij helde naar voren en tikte met zijn middelvinger op het vaalrode tafelblad. ‘Van de wereld.’

‘Mmmm. Zeker, Herman, zeker’, zei de man die Erik werd genoemd.

Terwijl de drukke man, die Herman heette, achteroverleunde, zijn armen gekruist voor zijn borst, vielen slierten van zijn lange haar voor zijn gebruide gezicht.

Een vriendin had hem eens in zijn oor gefluisterd dat hij een kop had als een versleten leren jas. En omdat hij de vergelijking treffend vond, had Herman haar gelijk gegeven. Hij wist niet of hij het als compliment of kritiek moest beschouwen.

Op zijn rug werd zijn haar in een paardenstaart bij elkaar gehouden door een elastiek dat postbodes gebruiken om hun post te bundelen. Hij had lang haar dat het niet waard was lang te zijn. Sluik als lang doorgedroogde spaghetti. En met punten zo dood als de vervulde einden van versleten schoenveters. De grauwe kleur deed denken aan slecht krantenpapier.

Hermans vrouw knipte zijn haar. Dat verklaarde ook waarom hij het in een staart droeg. Geen mens sloeg er acht op dat er geen model in zat. En als het een paar maanden niet geknipt was, soit!

Erik had hem ooit zinloos toevertrouwd dat een mens gemiddeld zestig tot honderd haren per dag verliest, terwijl een haar een centimeter per maand groeit.

De huidvrouwen langs Hermans neus en over zijn wangen maakten zijn gezicht afgeleefd. ‘Een verlopen kop’, zeiden mensen over hem. En een verlopen kop is blijkbaar als een versleten leren jas. In zijn hals zaten littekens. Als dames die hadden, zouden ze die kunnen camoufleren met make-up.

En Herman miste een been. Niet een heel been, maar zijn linkeronderbeen. Een prothese maskeerde het ongemak, maar een korte broek droeg hij niet meer.

Hermans onderbeen was afgerukt bij een ongeval met de metro. Dronken was hij ’s nachts alleen uit de stad gekomen. Terwijl hij de metro uit sukkelde, prees hij zichzelf omdat hij niet met de auto was gegaan. Zijn veedrijverjas was tussen de metrodeuren klem komen te zitten. De bestuurder had het incident niet opgemerkt en was vertrokken. Herman was meegesleurd. Zijn linkerbeen was tussen de metro en het perron klem komen te zitten. Toen hij aan het eind van het perron op het spoor was gedonderd, bleek hij ontelbare kneuzingen en schaafwonden te hebben. En een verbrijzeld onderbeen, dat die nacht nog werd geamputeerd.

De prothese voldeed uitstekend, maar Hermans opvatting over esthetica dwong hem lange broeken te dragen. Hij had na het ongeluk de overtuiging opgevat dat hij nooit meer dronken met de metro zou reizen. Beter met de auto. Een met een automatische versnellingsbak, want dat ging uitstekend met één been. Een rechterbeen welteverstaan. Zoals bij Herman.